

Vladimir Megre

Poštovani čitatelji, ostavljam vama na prosudbu je li ova knjiga
izražajnije prikazala lik Boga od književnosti koja
nam je poznata.

Riječ izdavača

Prevoditeljica je nastojala umnogome sačuvati ritam izvornika i
autorov stil.

Stvaranje

Vladimir Megre

STVARANJE

Četrta knjiga

AMRITA

2005.

RUEKA

Vladimir Megre

Naslov izvornika:

«Звенящие кедры России. Сотворение», Диля

Copyright © Vladimir Megre, 2003.

Copyright za hrvatski jezik: Udruga "Amrita", 2005.

II. izdanje; 2008.

Sva prava pridržana. Sadržaj ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodne dozvole nositelja autorskih prava, osim u kraćim izvacima zbog citiranja ili kritike.

Izdavač: Udruga "Amrita". Kršinceva 20, 51000 Rijeka

www.anastazija.hr

amrita@hi.t-com.hr

Prijevod: Andreja Varoščić - Austin

Lektor: Karol Visinko

Korektor: Andreja Varoščić - Austin

Grafička priprema: Vladimir Šijan

Ovitak: Coran Božić

Tisak i uvez: Tiskara LAMBERT, Rijeka

Naklada: 1000

CIP - Katalogizacija u publikaciji

Sveučilišna knjižnica, Rijeka

UDK 821.161.1-31=163.42

MEGRE, Vladimir

Zvonki cedar ruski. Stvaranje/

Vladimir Megre: prevela s ruskoga

Andreja Varoščić-Austin. - Rijeka: Udruga

"Amrita". 2005. - 192 str.: 20 cm.

ISBN 978-953-99304-1-5 (cjelinal

Knj. 4: Stvaranje. - 2005.

Prijevod djela: *Звенящие кедры России. Сотворение*

ISBN 978-953-99304-4-6

ISBN 978-953-99304-4-6

SVE TO I SADA POSTOJI

- Vladimire, ispričat ću ti o stvaranju te će tako svatko moći pronaći sam odgovore na svoja pitanja. Vladimire, molim te, poslušaj i napiši o velikome stvaranju Stvoritelja. Poslušaj i pokušaj shvatiti uz pomoć duše na što je usmjerena božanska zamisao.

Izgovorivši ove riječi. Anastazija je postala nemirna te je zašutjeli Šutke me je promatrala. Zacijelo se uznemirila kad je osjetila i ugledala na mome licu izraz nepovjerenja u to što bi ona mogla ispričati o stvaranju i o Bogu.

Napokon, zašto ja ili netko drugi ne bismo mogli izraziti sumnju? Tko bi znao o čemu sve može maštati ova pustinjakinja tako gorljivo posvećena ideji? Ona nema nikakvih povijesnih dokaza. Povjesničari ili arheolozi su možda jedini koji bi mogli vjerodostojno govoriti o prošlosti i dati dokaze. No o Bogu se govori i u Bibliji i u knjigama drugih vjeroispovijesti. O Bogu se govori u raznim knjigama. Neshvatljivo je samo zašto se o Bogu govori različito. Nije li to stoga što nitko nema uvjerljive dokaze?

- Vladimire, postoje dokazi - Anastazija je na moje neizgovoreno pitanje odgovorila uvjerenom i nešto uzbuđenom.

- Gdje su dokazi?

- Svi su dokazi i sve istine svijeta sačuvani i nosimo ih oduvijek u svojoj duši. Neistina i laž ne mogu dugo trajati. Duša ih neće prihvatiti. Zbog toga se čovjeka zasipa mnoštvom rasprava. Neistina će uvijek tražiti novo i novo očitovanje. To je razlog zašto se stalno mijenja društveno ustrojstvo. Čovječanstvo nastoji u njemu pronaći izgublenu istinu, no umjesto toga ono se sve više od nje udaljuje.

- Tko je i kako dokazao da mi svi nosimo istinu u sebi? Je li ona u

duši čovjeka ili možda negdje drugdje? Ako istina postoji, zbog čega se ne otkriva?

- Naprotiv, istina nam se želi svakodnevno pokazati, istina se želi svakodnevno svakome pokazati. Uz pomoć istine ćemo stvoriti život koji je vječan.

Anastazija je dlanovima ruku hitro dodirnula zemlju. Prošla je dlanovima po travi pa ih okrenula prema meni.

- Pogledaj, Vladimire, možda ću uz njihovu pomoć otjerati tvoje sumnje!

Pogledao sam i ugledao na ispruženim dlanovima sjeme trave, cedrov oraščić i kukca koji se micao. Upitao sam:

- Što to sve znači, recimo oraščić?

- Vladimire, pogledaj to sasvim maleno zrno. koje se može posaditi i izrasti u veličanstveni cedar, ne u hrast, javor ili ružu, nego samo u cedar. Cedar će opet dati isto takvo zrno, u kojemu će isto kao i u onome koje je bilo prvo, biti sadržane sve obavijesti prvobitnih izvora. Kad to zrno dode u dodir sa zemljom, kao što je to bilo prije milijun godina ili kao što će to biti nakon milijun godina, iz zemlje će niknuti samo mladica cedra. U tome zrnu, u svakome zrnu koje predstavlja savršenu božansku tvorevinu, nalaze se sve obavijesti Stvoritelja. Ni milijuni godina koji će proći neće izbrisati obavijesti Stvoritelja. Čovjek, koji je više djelo Stvoritelja, dobio je od Stvoritelja sve u vrijeme stvaranja. Nadahnut visokim težnjama. Otac je svojem voljenome djetetu predao svu istinu i osvijestio sva njegova djela što će se dogoditi u budućnosti.

- Kako možemo naposljetku spoznati istinu? Odnokuda iznutra? Iz bubrega, srca ili mozga? •

- Osjećajima. Pokušaj osjećajima odrediti istinu! Prepusti se osjećajima i oslobodi se materijalističkih ideja!

- Dobro, kad nešto znaš, onda se tako i izrazi! Možda će te netko pokušati shvatiti osjećajima. Što je to Bog? Možda bi ga znanstvenici mogli predstaviti uz pomoć neke znanstvene formule?

- Znanstvene formule? Ona ne bi mogla obuhvatiti prostor uokolo Zemlje. Kad bi se jednom ispisala, odmah bi nova nastala. Bog nije manji od onoga što može stvoriti misao. On predstavlja ono što je kruto, predstavlja i vakum i ono što je nevidljivo. Nema smisla pokušavati ga shvatiti intelektualno. Pokušaj sve zemaljske formule i sve obavijesti

Svemira skupiti u maleno sjeme u svojoj duSi i pretvoriti ih u osjećaje, pokušaj se prepustiti osjećajima!

- Reci jednostavnije, jasnije i točnije Što trebam osjećati!

- O, Bože, pomози! Pomози mi stvoriti odgovarajuću sliku samo iz riječi koje se danas upotrebljavaju!

- Ali više nema puno riječi. Bilo bi najbolje kad bi najprije pročitala rječnik. On sadrži sve riječi koje koristimo u životu.

- U rječniku su sadržane sve riječi koje se upotrebljavaju danas. No današnja knjiga ne sadrži sve riječi, koje su tvoji praroditelji izgovorili o Bogu.

- Misliš li na staroslavenske riječi?

- Mislim na one još prije staroslavenskih, kad je postojao način na koji su ljudi prenosili potomcima misli.

- Anastazija, što govoriš? Svi znaju da su dva pravoslavna redovnika dali osnove pismenosti. Ime im je bilo... Zaboravio sam im ime.

- Možda želiš reći da su to bili Ćiril i Metod?

- Da. Oni su dali osnove pismenosti.

- Mogli bismo točnije reći da su oni izmijenili pismenost naših očeva i majki.

- Kako misliš izmijenili?

- Učinili su to prema nečijoj naredbi da bi kultura Slavena bila zauvijek zaboravljena. Ono što je ostalo od iskonskoga znanja iskorijenjeno je iz ljudskoga pamćenja i stvorena je nova kultura da bi se ljudi mogli podčiniti novim službenicima Božjim.

- Zašto spominješ pismenost i novu kulturu?

- Bilo bi to kao kad bi sada djecu učili govoriti i pisati na stranome jeziku, a zabranili im govoriti na jeziku koji je u upotrebi. Vladimire, reci kako bi tvoji unuci saznali za današnji dan? Nije teško podastrijeti novu znanost o prošlosti onima koji nemaju znanja i tumačiti ih kao ono što je značajno. Lako je govoriti o roditeljima sve što poželiš. Nestao je jezik, a s njim je nestala i kultura. Takva je bila namjera. No oni koji su se bavili tom mišlju nisu znali da se sjeme istine sačuvalo u ljudskoj duši. Kad bi se ono samo napojilo čistom kapljom rose, počelo bi rasti i sazrijevati. Pogledaj, Vladimire! Molim te, prihvati moje riječi i pokušaj osjetiti što je iza njih skriveno!

Vladimir Megre

Anastazija je govorila izgovarajući riječi čas sporo, čas brzo i odrješito, te se zamislila na tren i progovorila otegnuto i neuobičajeno, kao daje riječi pronalazila negdje u prostoru. Katkad bi se u njezin govor umiješale neke meni nepoznate riječi. No svaki put kad bi izgovorila riječi koje nisu imale jasno značenje, činilo se kao da se trgnula i počela ispravnije izgovarati i upotrebljavati riječi koje su bile jasnije. Stalno je pokušavala nešto dokazati kad je govorila o Bogu:

- Svima je poznato da Čovjek predstavlja znamen i sliku Boga. Ali po čemu? Gdje se u tebi nalaze karakteristične odlike Boga? Jesi li se ikada pitao?

- Nisam. Nije mi došlo da bih se upitao. Radije mi o tome nešto sama reci!

- Kad se čovjek, umoran nakon cjelodnevne žurbe, sprema na počinak i kad prestane osjećati svoje opušteno tijelo, tad skup nevidljivih energija, njegovo "drugo Ja" počinje napuštati tijelo, i za nega prestaju postojati zemaljske granice, vrijeme i prostome udaljenosti. Čovjekova svijest tada može dosegnuti za manje od trena bilo koje područje Svemira. Tij će skup osjećaja obuhvatiti prošle, odnosno buduće događaje, procijeniti ih i usporediti s njima događaje koji se dešavaju sada, ili će se pak prepustiti maštanju. Sve to govori o tome da čovjek ne osjeća samo tijelom beskrajn Svemir. Misao kojom ga je obdario Bog stvara. Samo ljudska misao može stvarati druge svjetove ili mijenjati postojeće.

Dešava se da čovjek više u snu ili se nečega boji. To se njegov skup osjećaja, kad je oslobođen zemaljskih briga, počinje bojati nečega što je učinjeno u prošlosti ili što će se desiti u budućnosti.

Dešava se da čovjek u snu stvara. Njegova se djela žele polako ili brzo ostvariti u zemaljskoj pojavnosti. Ona mogu poprimiti izopačen oblik ili zračiti skladom, što djelomično ili potpuno zavisi od toga s kolikim je nadahnućem čovjek pristupio stvaranju. Ona će se sva očitovati u trenutku stvaranja onoliko precizno i detaljno koliko će čovjekovo "Božansko Ja" biti potaknuto nadahnućem.

U cijelome Svemiru je stvaranje svojstveno jedino Bogu i čovjeku, sinu Božjemu.

Božja misao jest početak svega. Njegovo maštanje je očitovano u živoj materiji. Djelima čovjeka najprije prethodi ljudska misao i maštanje.

Svi ljudi na Zemlji imaju jednake mogućnosti stvaranja, no ljudi

svoje mogućnosti koriste različito. Čovjek ima potpunu slobodu koja mu je dana. Čovjek je slobodan!

Vladimire, reci mi sada koje snove imaju danas Božja djeca? Naprimjer. ti. tvoji prijatelji i poznanici? Za što im služi njihovo stvaralačko maštanje? Za što ono služi tebi?

- Meni? Pa kako to misliš za što mi služi? Ja sam kao i svi želio zaraditi više novca da bi mi bilo bolje u životu. Imao sam auto. ne samo jedan. Imao sam mnogo toga drugoga što je potrebno za život, naprimjer lijepi namještaj.

- Zar je to sve? Zar ti je samo za to služilo tvoje stvaralačko maštanje, koje je svojstveno Bogu?

- Svi se njime zbog toga služe.

- Zbog čega?

- Zbog novca. Kako se može bez novca? Novac služi da bismo se mogli ljepše i bolje obući, nešto kupiti, pojesti i popiti. Tu je sve jasno. A ti pitaš zbog čega?

- Pojesti, popiti... Vladimire, shvati da je sve to, i više od toga. svakome dano od samoga početka.

- Zar je sve to dano? A kako je onda nestalo?

- Možeš li sam razmisliti kako?

- Mislim da se jednostavno ta prva odjeća poderala i istrošila te da su prvu hranu ljudi davno pojeli. Došla su druga vremena, druga moda. a i ukus se promijenio glede hrane.

- Vladimire, Bog je dao trajnu odjeću svojemu sinu i takve zalihe hrane, koje se nikada neće moći potrošiti.

- Gdje je sve to sada?

- Sve se to i sada čuva i sve to postoji.

- Reci gdje! Kako se mogu vidjeti skrovišta u kojima su se do danas očuvale zalihe?

- Sad ćeš ih vidjeti! Gledaj samo osjećajima! Samo osjećajima možeš shvatiti kako stvara Božanska mašta.

POČETAK STVARANJA

Zamisli kako je bilo u početku! Još nije bilo Zemlje. Materija još nije odražavala svjetlost iz Svemira. No Svemir, koji ni tada nije bio prazan, sadržavao je mnoštvo različitih energija. Ono što je predstavljalo žive energetske entitete je mislilo i stvaralo u tami. Njima nije bila potrebna svjetlost izvana. Oni su svijetlili unutar sebe. U svakome je sve bilo sadržano - i misli, i osjećaji, i energija koju su pokretale želje. No svejedno su se oni između sebe razlikovali. U svakome je jedna energija prevladavala. U Svemiru je i tada postojalo, kao što postoji i danas, razaranje, koje je u osnovi određenja svakoga bića. jednako kao i stvaranje, koje je zaslužno za stvaranje života. Svatko je imao mnoštvo različitih primjesa, za koje bi se moglo reći da su podsjećale na ljudske osjećaje. Tckvi entiteti u Svemiru nisu nikako mogli jedni s drugima uspostaviti odnos. Čim bi to pokušali, unutar svakoga bi se entiteta odmah pokrenulo mnoštvo energija, čas blago, čas munjevito. Ono što su entiteti sami unutar sebe stvorili, u isti bi tren razorili. Njihovo pulsiranje nije uzrokovalo promjene u Svemiru. Ono nije bilo vidljivo te je svatko smatrao da je on jedini u okolnome prostranstvu. Jedini!

Zbog toga što entiteti nisu znali svoje predodređenje, nisu mogli imati trajan učinak zadovoljstva. Stoga se pulsiranje protegnulo u beskonačnost, premda nije došlo do sveopćega kretanja.

Entiteti su zbog početnoga impulsa mogli stupiti u dodir jedni s drugima: svi istodobno, u cijelome Svemiru. Skup žive energije, koji se izdvojio od ostalih energija, iznenada je počeo osvjetljivati druge energetske cjeline. Teško se može reći je li takva energetska cjelina bila stara ili mlada. Nije bitno je li ona potekla iz vakuma ili iz iskri svega onoga što je bilo predmet misli, ft je cjelina veoma podsjećala na čovjeka! Na današnjega čovjeka! Podsjećala je na njegovo "drugo Ja", ono koje nije materijalne prirode, nego vječno i nedodirljivo. Energija koju su pokretale želje i žive slike što ih je stvorila mašta čovjeka, najprije je

počela lagano dodirivati sve Što je postojalo u Svemiru. Energetska cjelina je bila tako snažna da je u svemu izazvala osjećaj kretanja. Glasovi sporazumijevanja su prvi put zazvučali u Svemiru. Kad bismo prvobitne glasove preveli na današnji jezik, osjetili bismo smisao pitanja i odgovora. Svi su u beskrajnome Svemiru postavili samo jedno pitanje, koje je bilo upućeno jedino Njemu:

- Što najviše želiš? - pitali su Ga.

Oslanjajući se na snagu Svoje mašte, On im je odgovarao:

- Zajedništvo u stvaranju i radost koja će u svima izazvati promišljanje o stvaranju.

- Što nam može svima donijeti radost?

- Rođenje!

- Rođenje čega? Čovjek je oduvijek bio samodostatan.

- Rođenje onoga što će u svojim djelićima sadržavati cjelinu.

- Kako je moguće u onome što je jedno objediniti kako silu razaranja tako i silu stvaranja?

- Najprije treba u sebi uravnotežiti suprotne energije.

- Na Što će podsjećati ono što će biti stvoreno?

- Na Mene.

- No postoji i energija koju pokreće sumnja. To je kao kad te snađe sumnja koja će te uništiti, kao kad te slomi mnoštvo različitih energija. Nitko ne može zadržati suprotnosti u jedinstvu.

- Postoji također energija koju pokreće vjera. Kad se izjednače vjera i sumnja, one mogu utjecati da stvaranje koje će uslijediti prođe glatko i lijepo.

- Kako možeš samoga sebe nazvati?

- Ja sam Bog. Ja mogu preuzeti u Sebe djeliće svih vaših energija. Ja sam Onaj koji će opstati! Ja sam Onaj koji će stvoriti! Stvaranje će svima u Svemiru donijeti radost!

Svi su entiteti iz cijeloga Svemira usmjerili skup svojih energija na Njega Jedinoga. Svaki je skup nastojao nadvladati drugoga da bi se svaki entitet mogao očitovati kao najvažniji u onome što će nastati.

ftko je započela borba svih energija u Svemiru. Ona je bila tako velika da je ne možemo izmjeriti, jer ne raspoložemo odgovarajućom veličinom, opsegom i mjerom. Mir je nastupio tek kad je svatko postao

Vladimir Megre

svjestan da nema ničega većeg i jačeg od samo jedne energije u Svemiru, a to je energija Božje mašte.

Energija Božanske mašte je bila svojstvena Bogu. On je mogao sve u Sebe primiti, uravnotežiti i umiriti te je počeo stvarati. Počeo je još u Sebi stvarati. Stvarajući još u Sebi buduće tvorevine, on je brižljivo pazio na svaki detalj takvom brzinom da se to ne može izmjeriti te je smišljao kako će se svaka tvorevina povezati sa svime ostalime. On je sve činio sam. Bio je sam u beskrajnoj tami Svemira. On je sam u Sebi ubrzavao kretanje svih energija u Svemiru. Nepoznavanje ishoda je sve preplašilo i udaljilo od Stvoritelja. Stvoritelj se zatekao u zrakopraznom prostoru koji se počeo širiti.

Zavladala je hladnoća i mrtvilo. Premda je vladao strah i otuđenje, samo je On mogao vidjeti prelijepu zoru. slušati ptičji pjev i osjetiti miris cvijeća. On je sam Svojom žarkom maštom stvarao prelijepa djela.

Govorili su Mu neki» stane, jer će se u zrakopraznom prostoru rasprsnuti. Pitali su Ga kako može držati u Sebi energije. Budući da Mu ništa ne može pomoći zgusnuti se. mislili su da se mora rasprsnuti. Kad bi se samo začas mogao zaustaviti i polako otpustiti Svoje stvaralačke energije!

Bog bi im odgovorio:

- Ja neću iznevjeriti Svoju maštu! Zbog nje ću se i dalje nastojati zgušnjavati i ubrzavati sve Svoje energije. Sve to samo zbog Moje mašte! Moja će mi mašta omogućiti vidjeti kako usred cvjetova po travi mrav stalno nekamo žuri. a orao odvažno leti i uči svoje mlade letjeti.

Bog je uz pomoć Svoje neshvatljive energije ubrzavao u Sebi energije u cijelome Svemiru. Uslijed stvaralačkoga nadahnuća koje je zračilo iz njegove duše. energije su se zgusnule i pretvorile u nevidljivu točku.

Bog je zatim iznenada osjetio dodir, osjetio je kako Ga sa svih strana dodiruje i grije neka neshvatljiva energija, koja bi se odmah udaljila, i isijavajući toplinu s udaljenosti, počela zračiti nekom novom snagom. Sve što je predstavljalo zrakoprazan prostor, iznenada je zasjalo. U cijelome je Svemiru odjeknuo novi glas kada je Bog nježno i u zanosu upitao:

- Tko si ti? Kakva si ti energija?

Začuo je melodiozan glas koji Mu je odgovorio:

- Ja sam energija ljubavi i nadahnuća.

Stvaranje

- U Meni je sadržan djelić tebe. djelić koji je uspio suzdržati enegiju prezira, mržnje i zlobe.

- Bože. to si bio Ti i Tvoja energija, maštanje Tvoje duše. što je uspjelo sve dovesti u sklad! Ako je moj djelić uspio pomoći Tvojim energijama, tad me poslušaj, Bože. pa pomoz i meni!

- Što želiš? Zašto si mi se približila snagom svoga plamena?

- Shvatila sam da sam ja ljubav. Ja ne mogu samo djelić ... Ja se mogu samo u cijelosti predati Tvojim dušama. Svjesna sam da mi nećeš dopustiti da Ti se predam u cijelosti, jer bi se mogla narušiti harmonija dobra i zla. Stoga ću ispuniti zrakoprazan prostor uokolo Tebe i ugrijati ću sve što je unutra i izvan Tebe! Neće Te moći dodirnuti hladnoća i tama Svemira.

- Što se dogodilo? Što? Zar si još jače zasjala?

- To nisam bila samo ja! To je Tvoja energija, energija Tvoje duše, koju sam ja samo odrazila i vratila Ti svjetlost koja te u tami obasjala.

Nadahnut ljubavlju, Bog se obratio preklinjući te uzviknuo:

- Sve se ubrzava. U Meni sve gori. O, kako je samo lijepo nadahnuće! Neka se ozare ljubavlju i neka se ostvare djela Moje maste!

TVOJE PRVO POJAVLJIVANJE

Zemlja, koja je postala vidljiva, postala je središtem Svemira. Zatim su postale vidljive okolne zvijezde. Sunce i Mjesec. Nevidljiva svjetlost, koja se širila sa Zemlje i bila zaslužna za stvaranje, odražavala se na drugim nebeskim tijelima.

Bilo je to prvi put da se u Svemiru pojavila nova razina stvarnosti. Ona je bila materijalna i postajala je vidljiva.

Od trenutka stvaranja Zemlje, nitko i ništa nije moglo ovladati vidljivom materijom. Zemlja je dolazila u doticaj sa svime u Svemiru i istodobno je bila izdvojena.

Zemlja je postala samodostatnom tvorevinom. Sve što je raslo i bilo živo, što je plivalo i letjelo, nije umiralo, niti nestajalo bestraga. U truleži se čak mogla pojaviti mušica, a njome se hranilo neko drugo živo stvorenje, te je sve zajednički tvorilo jedan lijepi život.

Sve što je u Svemiru predstavljalo energetske entitete, bilo je u neodumici i istodobno je u ushitu promatralo Zemlju. Zemlja je dolazila sa svime u dodir, no svatko nije mogao doći do Zemlje.

U Bogu je raslo nadahnuće. Osvijetljena ljubavlju, u svjetlosti koja se širila zrakopraznim prostorom, mijenjala se Božanska Bit i počeo se stvarati oblik tijela, koji je svojstven današnjemu čovjeku.

Božanska misao nije znala za brzinu i vrijeme. Nadahnuta i ozarena, usmjerila je misli svih energetskih entiteta sve do beskonačnosti, stvarajući u sebi još jednu nevidljivu tvorevinu.

Iznenada se rasvijetlila spoznaja i zasjala u žaru nove energije ljubavi. Bog je uzviknuo u ushitu radosti:

- Svemire, gledaj Svemire! Evo moga sina! Čovjek je na Zemlji! On je materijalan i sadrži u sebi djeliće svih energija u Svemiru. On živi na svim razinama stvarnosti. On je moja slika i prilika i u njemu su djelići svih vaših energija. Hajde volite ga! Volite ga!

Moj sin će donijeti radost svemu što postoji. On se ostvaruje tvoreći i predstavlja novo rođenje. On je sve što je sadržano u svemu. On će stvoriti novo stvorenje i početak će se preporadati do beskonačnosti.

On će vladati Svemirom kada sam bude višestruko umnožen i kada bude širio nevidljivu svjetlost koja će se slijevati u jednu cjelinu. Svemu što postoji darovat će radost života. Sve sam mu dao i dajem mu sve ono što ću mu dati u budućnosti.

Anastazija se zatim obratila Vladimiru završavajući svoju priču:

- Ali zar nisi bio najprije sam na prelijepoj Zemlji?

- O kome govoriš? O meni?

- Vladimire, govorim o tebi i o onome tko će čitati ove retke.

- Anastazija, kako je to moguće? To je u potpunosti pogrešno shvaćanje. Kako je moguće da će svi čitatelji biti tamo, gdje je rečeno da je bio samo jedan? I u Bibliji se o tome govori. U početku je bio jedan čovjek, koji se zvao Adam. Zar nisi sama rekla da je Bog jednoga stvorio?

- Vladimire, to je sve točno. Ali pogledaj, zar nismo svi mi nastali od jednoga? Djelić njega i obavijest koja je u njemu sadržana, postali su dijelom svih drugih, rođenih na Zemlji. Kad bi čovjek snagom svoje misli odbacio teret svojih svakodnevnih briga, tad bi osjetio to što je sve do sada sačuvano u tome djeliću. On je tada postojao i svega se sjeća. On je sada i u tebi i u svakome tko živi na Zemlji. Daj mu mogućnost razotkriti se da bi i ti i oni koji čitaju ove retke mogli osjetiti što ste vidjeli na početku svoga puta!

- Dobro! Zar su svi koji žive danas bili na samome početku tamo, na toj Zemlji?

- Da. Zemlja je bila ista, samo je imala drukčiji oblik.

- A kako se može nazvati sve nas zajedno?

- Nije li ti lakše čuti ime Adam? Ja ću se njime služiti, a ti zamisli da si to ti. Svatko bi se trebao predstaviti tim imenom, a ja ću tome malo pomoći riječima.

-1 lajde pomoz! Teško mogu zamisliti kako sam tada izgledao.

- Da bi ti bilo lakše, zamisli da si ušao u vrt na pragu ljeta, a u vrtu su bili i jesenski plodovi. U njemu je bilo to što si prvi put vidio. Teško je bilo sve obuhvatiti pogledom, jer je sve bilo novo i u svemu je vladalo savršenstvo. No, Adame. pokušaj se prisjetiti kako si najprije ugledao

Vladimir Megre

cvijet i zadržao pogled na sasvim malenome cvijetu!

Cvijet je bio boje različka, a glatke latice su bile prošarane linijama. Lagano su se sjajile, kao da odražavaju svjetlost neba. A ti si, Adame, sje pokraj cvijeta i uživajući ga promatrao. Cvijet se mijenjao, a ti si ga dug promatrao. Milujući ga. vjetar ga je lagano njihao, dok su se latic poigravale na zrakama Sunca i prelijevale u nježnim nijansama boj mijenjajući kut pod kojim se odražavala svjetlost. Utiče su podrhtaval na vjetru mašući u pozdrav čovjeku i činilo se kao da dirigiraju po zvucima glazbe njegove duše. Najnježniji miris cvijeta želio je obuhvatit čovjeka.

Adam je iznenada začuo snažnu riku te je ustao okrenuvši se i smjeru zvuka. U daljini je ugledao ogromnog lava i lavicu. Lav st predstavio rikom.

Adam se zagledao u lijepi i snažan stas lava. okrunjenoga gustom grivom. Čim je lav ugledao Adama, u isti se tren bacio velikim skokovinu na čovjeka. Lavica se od njega nije odvajala. Adam je uživajući promatrač igru njihovih snažnih mišića. Zvijeri su se zaustavile na tri metra udaljenosti od čovjeka. Milovao ih je pogled čovjeka, koji je zračio nježnošću. Lav se raznježen spustio na tlo, a lavica je legla pokraj njega i nije se ni pomaknula da ne bi narušila blagotvornu svjetlost koja je od čovjeka zračila toplinom.

Adam je prebiraio prstima po lavljoj grivi promatrajući i dodirujući kandže na snažnoj šapi. Smiješeći se. dodirivao je rukom bijele ocnjake, a lav je režao od blaženstva.

- Anastazija, kakvu je to svjetlost čovjek u početku širio da je čak niti lav nije mogao zaustaviti? Zašto se više ne širi svjetlost? Zašto danas više nitko ne svijetli?

- Vladimire, zar nisi primijetio da i sada postoji velika razlika? Pogled čovjeka je različit od svega na Zemlji: malene trave, divlje zvijeri i kamena koji ima spore misli. Pogled je čovjekov tajanstven, zagonetan i neobjašnjivo snažan. On može milovati, a također može sve obaviti hladnoćom. Pomisli, naprimjer, nisi li se katkad znao ugrijati od nečijega pogleda? Ili ti je od nečijega pogleda možda bilo neugodno u duši?

- Da. to je uglavnom bilo tako. Znao je biti tako da si osjetio nečiji pogled i odmah si znao je li te dotični promatrao s toplinom ili nije.

- Eto. vidiš da ti je poznato kako umiljat pogled može stvoriti

iznutra osjećaj ugodne topline. Jednako kao što se od hladna pogleda možeš stresti. No pogled čovjeka je bio mnogo jači u prvobitno doba. Stvoritelj je sve učinio tako da se sve postojeće željelo ugrijati od pogleda čovjeka.

- Gdje je nestala sva snaga ljudskoga pogleda?

- Ona nije u potpunosti nestala. Ima je još dosta. No svakodnevna žurba, površno mišljenje, drukčija brzina misli, pogrešna predodžba o biti stvarnosti te slabost uvida zamagljuje pogled i ne dopuštaju razotkriti ono što bi svi željeli da im čovjek da. Svatko posjeduje toplinu duše. Kad bi čovjek barem mogao u potpunosti progledati. Tada bi se sve oko nas moglo pretvoriti u vrt kakav je postojao u prvobitno doba.

- Zar to mogu ljudi? Kao što je to mogao i Adam u početku? Zar se lo može dogoditi?

- Sve se može promijeniti. Tomu i teži ljudska misao, šireći se od svih ljudi da bi postala jedno.

Kad je Adam bio sam. snaga njegove misli je bila takva kakva je u svih ljudi danas.

- Oho! Zar ga se zbog toga i lav bojao?

- Lav se nije bojao čovjeka. Lav je bio obuzet divljenjem pred blagotvornom svjetlošću. Sve što postoji želi osjetiti blaženstvo, koje može stvoriti samo čovjek. To je razlog zbog kojega sve što postoji, ne samo na Zemlji, želi vidjeti u čovjeku prijatelja, brata, Boga. Roditelji su uvijek željeli da djeca naslijede njihove najbolje sposobnosti. Samo roditelji iskreno žele da njihova djeca budu sposobnija od njih. Stvoritelj je čovjeku, svojem sinu, dao sve bez ostatka, sve čemu je u porivu stvaralačkoga nadahnuća i sam težio. Ako svi mogu shvatiti da je Bog savršen, tada bi svi uz pomoć svojih roditeljskih osjećaja trebali početi osjećati kakvim je Bog, koji je roditelj, želio stvoriti svoje dijete, voljenoga čovjeka, svoga sina; kako se nije bojao odgovornosti i kako se obvezao da se nikada neće odreći svoga djela izrekavši riječi koje su se i nakon milijun godina očuvale sve do danas: "On je moj sin, on je čovjek. On je moja slika i prilika".

- Znači da je Bog htio da njegov sin. čovjek koji je njegovo djelo, bude od njega jači? «

- Želje svih roditelja to potvrđuju.

Zar je Adam prvoga dana ispunio Božju zamisao? Što je on radio poslije susreta s lavom?

Vladimir Megre

• Adam je želio shvatiti sve što postoji. Želio je odrediti ime i svrhu svakome živome bicu. Dešavalo se da je zadaću brzo riješio, no katkad mu je trebalo mnogo vremena. Tako je. naprimjer. prvi dan. sve do večeri pokušavao odrediti za što su predodređeni brontosauri. ali nije riješio zadaću. Thko su nestali brontosauri sa Zemlje.

- Zašto su nestali?

- Nestali su zato jer im čovjek nije odredio svrhu.

- Je li brontosaur nekoliko puta veći od slona?

- Da. brontosauri su veći od slonova. Brontosauri su imali i nevelika krila i glavu na dugačkome vratu koja je mogla istrgnuti plamen iz čeljusti.

- Kao u bajci. Zmaj Gorinič, naprimjer, u narodnim je bajkama također trgao plamen. No to je u bajci, a ne u stvarnosti.

- U bajkama se govori u prenesenome značenju o onome što se stvarno desilo u prošlosti, a katkada se govori i istinito.

- Doista? A od čega je bilo napravljeno to čudovište? Kako može živa životinja bacati plamen iz čeljusti? Ili se možda na plamen misli u prenesenome značenju? Recimo, je li čudovište bilo zlobno?

- Veliki brontosaur je bio dobar, a ne loš. Izvana je bio velik da bi si olakšao težinu.

- Kako je mogao biti velik da bi lakše podnio težinu?

- Lopta u kojoj je zrak je lakša što je više ispunjena onim što je lakše od zraka.

- Zbog čega spominješ brontosaura kad on nije imao oblik lopte ispunjene zrakom?

- Brontosaur je bio velika živa lopta. Kostur mu je bio lake grade i unutarnji mu organi nisu bili veliki. Prazan prostor iznutra se, kao i u lopti, stalno punio plinom, koji je lakši od zraka. Kad bi poskočio i zamahnuo krilima, brontosaur je mogao nešto malo poletjeti. Kad bi se stvorio višak plina, izdahnuo bi ga upravo kroz čeljust. Iz Čeljusti su stršali veliki očnjaci koji su trenjem mogli stvoriti iskru, a plin koji se širio iz trbušne šupljine se zagrijavao i izbacivao plamenom iz čeljusti.

- Ma zbilja! Čekaj, čekaj! A tko je brontosaura stalno punio plinom?

- Vladimire, kažem ti da se plin prilikom prerade hrane stvarao sam iznutra.

- To ne može biti! Plin postoji samo u unutrašnjosti Zemlje. On se otuda dobiva, a zatim se pune spremnici prirodnim plinom ili se plin otprema cjevovodima do kuhinjskih peći. A tu ga se dobije preradom hrane. Nije li sve tako jednostavno?

- Da, sve je jednostavno.

- Ne mogu povjerovati u to što je tako jednostavno, a mislim da u to niti itko drugi neće povjerovati. Posumnjat će u sve što si rekla, ne samo u hrontosaura, nego i u sve drugo što govoriš. Pa o tome neću pisati.

- Vladimire, zar misliš da mogu griješiti, govoriti neistinu?

- Možda si i govorila istinu, no točno je da si pogriješila rekavši ono o plinu.

- Nisam pogriješila!

-Dokaži!

- Vladimire, ne samo tvoj želudac, nego i želudac drugih ljudi, danas stvara isti takav plin.

- To ne može biti!

- Provjeri! Pa ga uhvati i potpali kad ga budeš ispuštao!

- Kako to? Otkuda? Gdje ću ga potpaliti?

Anastazija se nasmijala i progovorila:

- Što se držiš kao dijete? Misliš li podijeliti taj osjećaj s drugima?

Mislio sam katkad o tome plinu. Zašto me je tako mučio? Nakraju sam odlučio izvršiti taj pokus, što sam naposljetku učinio kad sam se vratio od Anastazije. Pokus je uspio. Prisjećam se također Anastazijinih riječi o prvim danima Adama i o prvim danima čovjeka. To me sve više zanima. Mislim da smo nešto zaboravili uzeti iz prvobitnoga doba što bismo trebali ponijeti u naše vrijeme. Ili sam samo ja zaboravio. No neka ipak svatko razmisli sam je li tomu tako. nakon što čuje kako je prošao prvi dan čovjeka. Evo što mi je Anastazija ispričala.

PRVI DAN

- Adama je zanimala svaka vlat trave, neobični kukci, ptice koje je gledao kako lete nebom, mirna voda rijeke, u kojoj je uživao kad ju je prvi put ugledao kako se blista na suncu otkrivajući u njoj svakovrsne životne oblike. Tek što je Adam dotaknuo rukom površinu vode, struja mu je odmah dohvatila ruku privlačeći je i ispravljajući svaku boru na koži. Skočivši u vodu, tijelu je odmah postalo lakše, a voda je žuborila pridržavajući ga i milujući njegovo cijelo tijelo. Adam je dlanovima zahvatio vodu te su kapljice poletjele uvis. Uživao je gledajući kako se zrake sunca prelijevaju u gotovo svakoj kapljici vode, koje bi se pojavile pa nestale u vrtlogu rijeke. Pio je vodu iz rijeke i radovao se. Uživao je na rijeci sve do zalaska Sunca prepuštajući se razmišljanju i kupajući se.

- Čekaj, Anastazija, rekla si da je Adam pio, a je li barem nešto jeo cijeli dan? Čime se hranio?

- Uokolo je bilo mnoštvo plodova koji su se razlikovali po okusu. Bilo je također i mnogo jestivih trava. No prvih dana Adam nije imao osjećaj gladi. Zrak je bio dostatan da bi se osjećao sitim.

- Zar je od zrak«» bio sit? Ima i uzrečica da se od zraka ne možeš nasititi.

- Zaista se ne bismo trebali hraniti zrakom koji udišemo. Današnji zrak nema potrebnih tvari za život i najčešće je štetan za tijelo i dušu čovjeka. Rekao si da uzrečica kaže da se od zraka nećeš nasititi, no ima i druga uzrečica koja kaže da se živi samo od zraka, i time najbolje opisuje to što je čovjeku bilo dano u početku. Adam se rodio u najljepšem vrtu. a u zraku što ga je okruživao nije bilo niti najmanje štetne čestice prašine. Zrak je odisao mirisom cvjetnoga praha i čistim kapljicama rose.

- Kakav je to bio cvjetni prah?

- To je bio prah koji se nalazio u cvijeću i u travi i koji je širio eterični miris. Vjetar je tada nosio s obližnjih i udaljenijih livada neke sasvim

Stvaranje

druge mirise cvjetova. Čovjek se mogao u potpunosti posvetiti velikim djelima i nije morao razmišljati o tome kako doći do hrane. Sve što se nalazilo u njegovome okruženju davalo mu je hranu putem zraka. Stvoritelj je sve tako stvorio od samoga početka da je sve. Što je bilo živo na Zemlji željelo služiti čovjeku u porivu ljubavi: zrak, voda i vjetar su imali životvomu snagu.

- Imaš pravo da je zrak veoma štetan. No čovjek je izumio uređaj za pročišćavanje zraka, koji čisti zrak od štetnih čestica. Prodaje se i mineralna voda u bocama. Danas su riješeni mnogi problemi s pitkom vodom i čistim zrakom, a uređaj za pročišćavanje zraka si mogu priuštiti oni bogatiji.

- Ne, Vladimire, uređaj za pročišćavanje zraka ne rješava probleme. On će zadržati štetne čestice, no još će više umrtviti zrak. Voda koja se čuva u zatvorenim bocama postaje neživa tako zatvorena. Njome se samo hrane stare stanice u tijelu. Da bi se rodile nove stanice i da bi se tvoje stanice stalno obnavljale, potreban je živi zrak i živa voda.